

מדינה פלסטינית? רק התרסה נגד ישראל

written by דוד מ' וינברג | 29.05.2024

נאמר לנו שווינגטון תפרה הסכם נורמליזציה בין סעודיה לישראל המאפשר בניית קואליציה אזורית חזקה יותר נגד איראן.

כל מה שישראל צריכה לעשות הוא לסיים את מלחמתה נגד חמאס ולהציע "מסלול אמיץ" למדינה פלסטינית, לרבות משילות הרשות הפלסטינית בעזה כחלופה לחמאס.

ואז, כבמטה קסם, ישוחררו החטופים הישראלים המוחזקים בידי חמאס, מחבלי הנוכבה של חמאס ייעלמו ולא ימשיכו במלחמתם, מעוזי טרור פלסטינים בג'נין, שכס ועוד יתפוגגו באוויר, כוחות רדואן של חיזבאללה ייסוגו מהגבול הצפוני של ישראל, החות'ים בתימן יפסיקו את ההתקפה שלהם על נתיבי שיט עולמיים, וצהלות חגיגיות תשטופנה את המזרח התיכון.

מה יכול להיות טוב יותר? איך ישראל יכולה להגיד לא? מה יכול להשתבש? ובכן, הבעיה העיקרית בחבילה האמריקנית, האופטימית ללא הצדקה, היא ההתעקשות שלה על מדינה פלסטינית, שאחרי 30 שנות כישלון בתהליך אוסלו והפיגוע ב-7 באוקטובר נוגדת את ההיגיון, הצדק, ההיסטוריה והמציאות הביטחונית הבסיסית. התנועה הלאומית הפלסטינית, הן פת"ח והן חמאס, הראתה כי היא מחויבת להחלשה ולהרס של מדינת ישראל, ולא לפתרון שתי המדינות בדרכי שלום.

עד שהתרבות הפוליטית הפלסטינית תבשיל לקראת קיום לצד מדינת ישראל, אף ממשלה ישראלית רציונלית לא תשקול למסור חלקים מיהודה ושומרון לפלג פלסטיני כלשהו. ועד שהכוח הצבאי והשלטון של חמאס (ושל הג'יהאד האסלאמי, גדודי אל-אקצה, הפתח ועוד) לא יקרסו, לא תקום לעולם מנהיגות פלסטינית אלטרנטיבית, אחראית ושותרת שלום.

ולכן, המלחמה נגד חמאס ולווייניו בעזה ובגדה המערבית אינה יכולה להסתיים כעת. זהו קונצנזוס ישראלי; נדיר, אבל אמיתי וחשוב.

למרבה הצער, ממשל ביידן וחלק גדול מהקהילייה הבינלאומית עדיין נוקטים קו מחשבה משיחי שלפיו יש להתקדם באופן נמרץ לעבר הקמת מדינה פלסטינית תוך הפעלת לחץ על ישראל, ללא קשר לנסיבות או לחוסר העניין המוחלט של הפלסטינאים ביישום תוכנית שכזו.

חלק מאותן מדינות, כמו מדינות אירופה ש"הכירו" החודש באופן חד-צדדי במדינה פלסטינית, מבקשות לכפות הסדר שכזה מלמעלה. הן מתאמצות להתריס נגד ישראל, לא פחות, תוך העמדת פנים שהן מקדמות את השלום, כשלמעשה הן מחלישות בידועין את ישראל.

ביהירותן הן "לא יחכו עוד לישראל". הן סבורות שעצמאות פלסטינית אינה יכולה להיות תלויה בישראל, ושחובה לכפות אותה על ישראל.

ולכן, מבחינתן אין כל בעיה לתגמל "התנגדות" פלסטינית אלימה. אין גם כל בעיה לממן את הרשות הפלסטינית הסוררת או את אונר"א האירידנטיסטית. מבחינתן אין בעיה לאפשר את הישרדות החמאס, כל עוד מאלצים את ישראל להתקפל.

וכדי להוכיח את נאמנותן הבוטה לדרישות החירות הפלסטיניות [?] ויהיה המחיר שתשלם ישראל אשר יהיה [?] הן מבזות את ישראל באמצעות תוכניות תיוג, אמברגו סחר ונשק וכתבי אישום שערורייתיים בבית המשפט. יש תחושה שלוחמי חירות אירופאים אלו למען פלסטין רחוקים רק כחוט השערה מקידום מה שמכונה "פתרון המדינה האחת", כלומר פירוק ישראל.

אנשים הטוענים שהם ידדי ישראל חייבים לדחות את צורת הפעולה הזו. החיפזון להכרה פומבית במדינה הפלסטינית מנוגד לניסיון של הרוב המכריע של הישראלים והמנהיגים הפוליטיים בישראל. הוא אינו עולה בקנה אחד עם יחסי ידידות עם מדינת ישראל.

האמת העצובה היא שהמדינה הפלסטינית היחידה שעשויה לקום כרגע היא מדינה שתהיה במלחמה עם ישראל לצמיתות. מדינה שתומכת במחבלים מתאבדים, משגרי טילים ואנסים הפוגעים באוכלוסייה האזרחית של ישראל; מדינה שבה גלי האתר והעיתונים מלאים בתעמולה אנטי-ישראלית אכזרית וצמאת דם; מדינה שמנהיגיה נוסעים לכל העולם וקוראים לכל מוסד בינלאומי להשמיץ את ישראל ולהאשים אותה בפשעים.

המדינה הפלסטינית היחידה שעשויה לקום כרגע היא מדינה שדמויותיה הפוליטיות והדתיות שוללות מכול וכול את הקשר ההיסטורי של העם היהודי לארץ ישראל, ושדורשות התיישבות של פליטים פלסטינים בישראל שלפני 1967 כדרך להצפת והריסת מדינת היהודים.

המדינה הפלסטינית היחידה שעלולה לקום כרגע היא למעשה מדינה הדומה לרשות הפלסטינית הנוכחית בגדה המערבית, שמלבד היותה מושחתת ורודנית כלפי בני עמה, מבצעת את כל הפשעים הנ"ל נגד ישראל; או מדינה כמו "חמאסטאן" בעזה, שתשמח לבצע מעשים גרועים עשרות מונים ממעשי הטבח של ה-7 באוקטובר.

לכן אי אפשר לקצר את המלחמה נגד האיום הפלסטיני שבעזה ובגדה המערבית. זהו קונצנזוס ישראלי; נדיר, אבל אמיתי וחשוב.

אף על פי כן, העלילה הנמכרת לנו מושינגטון היא של ישראל מוצע "חבל הצלה" אמריקאי-סעודי, ושראש הממשלה נתניהו דוחה אותו רק בגלל שותפיו לקואליציה מהימין הקיצוני.

מדובר בשטות גמורה. נתניהו פועל באופן מלא לפי הקונצנזוס שאליו שותפים כל המנהיגים הישראלים כשהוא עומד על כך שהטרור הפלסטיני יימחץ, ולא יטופל ביד רכה; שתהליך השלום ייבנה בדרך המיושנת [?] על ידי בניית אמון בין הצדדים באמצעות צעדים מדודים, ניתנים לאימות וקונקרטיים בהתאם למפת דרכים ארוכת טווח ולקראת יציבות עתידית.

ונתניהו פועל לגמרי באופן מלא לפי הקונצנזוס שאליו שותפים כל המנהיגים הישראלים כשהוא

עומד על כך שרק התחייבויות ברורות של הפלסטינים לכך שהסכסוך יסתיים באופן מלא ולתמיד עשויות להוות עילה לכך שישראל תיסוג משטחים שתחת שליטתה.

יתרה מכך, נתניהו צודק כשהוא טוען שתהליך שלום ריאלי חייב לקחת בחשבון את השאיפה ההגמונית של איראן באזור, כולל ההשתלטות האיראנית על שטחים נרחבים מעיראק, סוריה ולבנון, כשנדמה שגם ירדן על הכוונת. כל זאת כאשר ממשל ביידן שותק בשעה שאיראן הופך למדינת סף גרעינית.

תומכי ומתכנני השלום חייבים לקחת בחשבון את המצב המשתנה הזה, כך שלא תוכל להיווצר חמאסטאן שנייה בגדה המערבית, כדי שלא למשוך גורמי אל-קאעידה ודאע"ש לאזור, וכדי שלא לערער את היציבות של ירדן דרך דרך יו"ש.

המשמעות היא שישראל חייבת לשלוט צבאית במעטפת הביטחונית הרחבה, ובאופן מלא. לכן יש לדחות את הרעיונות הנדושים של נסיגה למשהו שמזכיר את קווי 1967.

בקיצור, דחיית "חבל ההצלה הסעודי" שהוגש בתיווך אמריקאי ושכולל "נתיב" למדינה פלסטינית אינה קשורה כלל לאיתמר בן גביר או לבצלאל סמוטריץ'. הסיכוי שבני גנץ ויאיר לפיד במרכז ובשמאל הישראלי יסכימו להקמת מדינה פלסטינית פורעת חוק במהלך חמישים השנים הקרובות אינו גבוה מהסיכוי שנתניהו יסכים לכך. שוב, בייחוד אחרי ה-7 באוקטובר.

הקהילה הבינלאומית חייבת לסגת מהתביעה למקסימליזם פלסטיני ולחדול מלנסות לנגוס בשמרנות הישראלית ההגיונית. אם בגלל התנגדותה של ישראל הקהילייה הבינלאומית תמהר להכיר במדינה פלסטינית קיצונית, חסרת מעצורים ושאינה מכירה בלגטימיות של מדינת ישראל, השלום האמיתי רק יתרחק עוד יותר.

מה שהקהילה הבינלאומית, שכביכול תומכת בשלום, צריכה לעשות הוא לתמוך ביעדי המלחמה הלגיטימיים של ישראל עד להשלמתם המלאה, ולדרוש רפורמה עמוקה מהמנהיגים הפלסטינים.

מה דעתכם על כמה תוכניות חינוך ארוכות טווח (דה-רדיקליזציה) שתתמוכנה בשלום ותוכניות להיפוך מגמת ההקצנה עבור "פלסטיין"? בלעדיהן, הדיפלומטיה הדורשת שתי מדינות (בכל תצורה שהיא) תיכשל, ותשקע בחול הטובעני של דחינות פלסטינית ורצון בהשמדת ישראל.

פורסם בערוץ 7, בתאריך 29.5.2024.